

DE SKANDINAVISKE
CANADIENSAREN.
 (THE SCANDINAVIAN CANADIAN)
 A Swedish Monthly Journal.
 — PUBLISHED BY —
 WINNIPEG — — MANITOBA
 The first and only Scandinavian
 paper ever issued in the
 Dominion of Canada.

Prenumerationspris, post-
 porto inberäknadt, 50 cts.
 Läsnummer 5 cts.
 Korrespondenser och med-
 delanden, som äro af allmänt in-
 tresse, mottagas med tacksamhet.
 Agenter för Den Skandi-
 naviske, Canadiensaren önskas öf-
 ver allt och på alla platser, der
 våra landsmän finnas.
 KONTOR: 713 Main str.,
 Winnipeg - - - - - Man.

EMANUEL ÖHLEN, REDAKTÖR

Ett friskt lif.

(forts.)

Endast i en frisk kropp kan
 en frisk själ, har någon sagt,
 och vi kunna tillägga, att lifvet
 hvarken är eller kan vara friskt,
 om själen på ett eller annat sätt
 lider. Det allra lästa och natur-
 enligaste lefnads sätt är icke i
 stånd att vidmagthålla helsen, der
 nedstämmade sinnesrörelser, hat
 och vrede, bekymmer eller ångest
 förefinnas. Så länge sådant till-
 stånd varar, förlomas hela lifsproc-
 essen. Derfor är det nödvändigt,
 icke blott att kroppen står i rätt-
 förhållande till naturen, ur hvil-
 ken den framgätt, utan äfven att
 själen kommer i rätt förhållande
 till honom, som gifvet oss den.
 Der själförmögenheterna: förstånd,
 vilja och känsla icke stå i det
 förhållande till Skaparen, som de
 förde, der råder, om samvetet är
 vakert, ofrid och qual, och denna
 inre tärnande känsla förer sina
 dödliga följder till hela kroppen.
 Ett sådant tillstånd måste ändras,
 om helsen och andeligt välbefin-
 nande skall erhållas och denna
 förändring måste vara af så ge-
 ngräpande natur, att den strä-
 ker sig till och förändrar men-
 niskan alla själsförmögenheter.
 Nu kommer med denna föränd-
 ring frid och fröjd in i själ och
 hjerta, och lifsorganernas alla hjul
 röra sig ånyo med frisk liflighet
 och sprida välsignelse till både
 själ och kropp.

Af naturen är människan bort-
 kommen från det lif, som är af
 Gud, hvarför och Guds ord kallar
 henne andeligt död, lefvande död,
 eller död i öfveträdelser och syn-
 der. Det är synden, som så för-
 derivat det rent menliga hos
 oss: förståndet, viljan och känslan
 och derigenom blifvet en skilje-
 mur mellan oss och Gud, ett hin-
 der för både timligt och evigt
 välbefinnande och salighet. Evig
 död är den naturliga följden af
 ett sådant tillstånd och skulle icke
 så blifvit det för hvar och en
 undantag, om icke det gifves nå-
 gon möjlighet till ändring. Men,

Gud vare i en sådan möjlighet
 finnes, en möjlighet, som för många
 tusenden blifvit och skall blifva
 en salig verklighet. Till hjälp
 för dem, som icke endast inse
 nödvändigheten af en sådan för-
 ändring, utan som öfver egen
 del ingenting högre önska, vilja
 vi påpeka följande:

Såsom varande andelig död
 kan människan icke hvarken ge-
 nom egna ansträngningar eller
 föresatser omskapa sitt inre väsen.
 Men det, som är omöjligt för
 människor, är möjligt för Gud.
 Han verkar både viljandet och
 görandet efter sitt goda behag
 och drager den salighetssökande
 själen till sin son Jesus Kristus,
 hvilken fått misgten att förläta
 synden, derfor att han blifvit
 menniska. Den, som i detta syfte
 kommer till honom, blifver san-
 nerligen icke utkastad, såsom han
 sjelf försäkrar. Synderna förlätas
 och ett nytt, heligt sinne börjar
 visa sig hos den människan —
 han är omvänd, vänd till Gud i
 stället för från honom. Frid flyt-
 er in i den för så orolige anden,
 och vissheten om syndernas för-
 lätelse och barnskapet stegrar
 fröjden och sätter mer i benen.
 Det nya lifvet visar nu sin natur
 öfverallt och allsteds, en vand-
 ring i helighet eller helgelse —
 stor och ren i förhållande till
 deras umgänge med Herren — är
 börjad. Så går det, derest icke
 affall och död är inträffa, från
 kraft till kraft till dess de tråda
 fram för Gud på Zion.

Hvarje uppriktlig och ärlig som
 under vägen hem lyse sig i ordet
 eller i naturen för en sådan
 vandring dyrbar och välkommen.
 I naturen sade jag, ty fa-tän det
 skrifa ordet är själfva lyktan
 på vandringsstigen, så ligger vid
 sidan af denna naturen i en ny
 och skönare gestalt än tillförene.
 Hvarje litet strå, blomma eller
 högre växt der eller i en beund-
 ransvärd ordning röra sig om-
 kring med helsen och lifskraft till
 de olika delarne; hvarje litet mi-
 kroskopiskt djur så väl som den
 stora hvalen; mineralernas sam-
 mansättning och frändskap till
 hvarandra; himlakropparnes mång-
 fald, storlek och harmoniska rörel-
 se, allt predikar högt om en
 måsterligt planlagd handling af
 Skaparen, en rikedom af vishet,
 gående ut på att få allt sammans
 att harmoniskt utvecklas utan att
 på något sätt rubba eller förstöra
 hvarandra.

De sköna konsterna: byg-
 nadskonst, bildhuggerikonst, målare
 och musik konsterna äfvensom
 den poetiska förmågan framstå så-
 som store faktorer för människans
 själsutveckling, värda att efter-
 sträfvat, egas och beundras såväl
 för deras ursprung, som ändamål.
 Ja, man börjar förstå, att man
 icke lara är hitsatt för egen utan
 ock för det helas fullkomning,
 och att man icke kan uppfylla
 sin plats som enhet i det stora
 hela, om man icke sjelf lever
 ett helt friskt lif. Lefver jag
 detta; är jag ock angelägn att
 se samma ordnade utveckling i
 familjen som i kommunen, i stad-
 som på land och känner det som

min piigt såsom medborgare att
 draga mitt strå till stacken, på
 det sanhället måtte utvecklas i
 den samstämmiga riktning Skapa-
 ren sjelf angifvit. Lyckas jag
 icke i mina sträfvan, så har
 jag dock gjort hvad jag borde,
 men lyckas jag deremot, så skall
 Gud allena ha äran. (Slut).

C. O. H.

KRÖNIKA.

Om vädret är det första man
 alltid brukar tala och så vilja
 vi ock följa den gamla slentrian-
 nen. Kan Du önska Dig vack-
 rare höst än vi hafva? Nej al-
 drig. Vi hafva som de säga här
 Indian sommar. Alla tycka derom
 utom naturligtvis kol- och ved-
 handlande, ty de önska naturligt-
 vis att det blef kallt. Hvad som
 helst är, passar likväl som Du
 väl vet, icke alla. Det
 måste vara mätta med allt sa-
 skräddarn slog hustrun med alnen.

Under månadens lopp har varit
 synlig i vår samtida Skaffaren,
 utgifven i St. Paul, flere artiklar
 om de kyrkliga förhållandena i
 Manitoba, sedt med Lutherska
 glasögon. Artikel författaren synes
 likväl — om all inskränkthet och
 ofördragsamhet lemnas åsido —
 vara allt för mycket partisk och
 föga tordä dylka artiklar lända
 till någon nytta. Kritik är en
 god och nödvändig sak och det
 finnes väl icke en sak, som icke
 tarfar en kritik, men i en sak
 synnerligen har artikel författaren
 tagit miste och det är den reli-
 giösa friheten. Ingen vill för ett
 ögonblick neka till, att Martin
 Luther var och förblifver vår hit-
 tills störste reformator och föga
 lar man öfver Luthern indret,
 men att nu några här hafva be-
 slutat sig för att verkligen efter-
 lefva Luthers d. v. s. Guds lära
 men icke till namnet kalla sig
 Lutheraner, det synes den ärade
 författaren af nämnde artikel icke
 alls tycka om. Hvad gör namnet
 till saken? Det är ju icke fråga
 om skelet utan om kärnan. Vi
 äro här i Canada i ett fritt land,
 der religionsfriheten är oinskränkt
 och der duger sannerligen ej att
 komma med några klaf- eller lag
 bindande religions artiklar utan
 hvarjom- och enom har oinskränkt
 rättighet att tänka och handla
 fritt. Den and'ga föda vi behöfva
 är fridens Evangelium men inga
 lagar, det hafva vi fått nog af i
 gamla landet. Nu nog härom.

En glädjande sak bland våra
 Skandinaver är den, att man al-
 drig hör Svensken eller Norsken
 eller Dansken säga att hans nation
 är bäst, ej heller att de modarbeta
 hvarandra. Deri äro landsmän-
 nen här sig sjelfva, ty på andra
 platser förmåes att stor split rå-
 der derutinnan.

Innan vi nu träffes härnäst
 är Juldagarne tilländlaggna.
 Vi hafva då, om vi lefva till
 dess, fått och gifvit våra julklap-
 par, ätit vår fisk, gröt och skinka
 samt varit i julottan. — Eja vore
 vi der!

Independent

**CANADA PACIFIC JÄRN-
 VÄGEN.**

En järnväg från Atlantiska
 hafvet till Stilla Oceanen på en-
 gelskt lotten var länge en dröm
 som få hyste här i Canada. Denna
 dröm blef dock med tiden ett
 hopp, och 1867 insåg man tyd-
 ligt att den var en absolut nöd-
 vändighet. Kort härefter på-be-
 gynte regeringen arbetet i ce-
 för järnvägens byggande ett före-
 tag, som den rikaste regent skulle
 hafva betänkt sig alldenstund
 ofantliga svårigheter förenade med
 enorma utgifter ställde sig hotan-
 de i vägen härför.

En stor del af landet genom
 hvilken banan skulle löpa hade
 aldrig trampats af en hvit men-
 skys fot. Den östra hälften af
 Canada, Norlost från Superior
 sjön upp till „Red River“ floden,
 var öfver allt besädd med bergs-
 kedjor, djupa sjöar och stora floder
 i alla riktningar hvilket bragte
 ingenjörerna stort hufvudbry. Från
 Red River floden öfver ett tusen
 eng. mil vesterut var det en stor
 vildmark der endast indianer
 bodde och ändteligen kom en
 sträcka af snöbetäckta berg, hvilka
 aldrig blifvit bestigna.

Hela denna sträcka på mer
 än tre tusen mil skulle först
 genomresas af ingenjörer, på re-
 geringens bekostnad för att af-
 dem utforskas och undersökas var
 den bästa, kortaste och billigaste
 jernbanan kunde byggas. Detta
 tog mycket tid i anspråk och
 kostade stora summor så att fol-
 ket började mista sitt tålmod,
 finna fel vid arbetet m. m., det till
 uppstod ännu flera partier, som
 försökte motarbeta hvar andra så
 att arbetet blef tillbaka hållet. År
 1875 begynte man dock taga fart
 igen.

Den dåvarande regeringen
 syntes emellertid icke vara i stånd
 att utföra en så storartad plan.
 Politiska stridigheter uppstod och
 arbetet blef åter stoppadt ända
 till år 1880 då det beslöts att
 öfver lemnas företaget åt ett en-
 skildt bolag. Ingenjörerna hade
 emellertid i det närmaste afslutat
 sina undersökningar och afgävo
 nu sina berättelser om de stora
 skogar med allehanda timmer, som
 fälldes i östra delen af Canada,
 berättade om de rikhaltiga silfver-
 jern och koppär grufvor som fun-
 nos rundtomkring Superior sjön,
 om de miljoner acres bästa slag
 af Prairie land som finnas vest,
 mellan Winnipeg och bergena och
 slutligen om de rika kollager
 i sjelfva bergena. Detta bragte
 folk att i tusentals bosätta
 sig på prairieerna i Nordvestern
 och deras framgång har hvar år
 bragt åter tusenden att taga samma
 steg.

Det dröjde derfore ej heller
 länge innan en mängd med för-
 mögna m n hade samlat sig och
 tilljudit sig att öfvertaga arbetet
 af järnvägen. The Canadian Paci-
 fic Railway Co blef på detta sätt
 stiftadt i början på året 1881,
 och tillbjöd strax regeringen att
 utföra arbetet inom loppet af 10
 år.

Till följd af ryktet om de
 stora skogarne, hade banan vid
 denna tid nått Ottawa dalen och
 det var derifrån till Stilla hafs
 kusten, en sträcka af 2200 mil
 som det nyss bildade bolaget skulle
 bygga. Regeringen lofvade dock
 att bygga af denna järnväg 425
 mil mellan Superior sjön och
 Winnipeg samt en annan sträcka
 af 215 mil från Burrard Inlet
 på Stilla hafs kusten österut till
 Kamloops sjön i British Colum-
 bia.

Det nya bolaget förpligtigade
 sig då, att anlägga resten af ba-
 nan 1920 mil, för hvilket de
 skulle få af regeringen i er-
 sättning 25,000,000 Dollars och
 25,000,000 ackres land. De två
 sträckningarne regeringen bygt
 samt en sidolinje 65 mil lång från
 Winnipeg till gränsen af Förenta
 Staterna, som var färdig, skulle
 öfverlemnas till Companyet, och
 hela banan då den blefve färdig
 skulle tillhöra Canadian Pacific
 Jernvägsbolaget.

Efter des-a förmåliga öfver-
 enskommelser begynte byggandet
 af banan. Innan utgången af det
 första året blef en sträckning af
 160 mil från Winnipeg vesterut
 bygd och vid andra årets slut
 hade banan fått en längd af 450
 mil efter det tredje året hade
 man uppnått bergena och vid ut-
 gången af det fjerde året hade
 man nått sjelfva hjärtat af ber-
 gena 1000 mil från Winnipeg.

Medan arbetet skred på detta
 raska sätt framåt i vestern var
 en hel armé af män på arbete i
 Östern och med tillhjälp af de
 bästa maskiner och förbruk-
 andet af många tusen ton krut
 blef banan ledd genom Laurentian
 och Huronian bergena inom
 4 år. Öst och West Canada var
 sålunda förenadt med en genom-
 gående järnvägslinje. Den sträck-
 ning, som regeringen hade under
 arbete från stilla hafs kusten till
 Kamloops sjön var emellertid färdig
 och bolaget begynte att fort-
 sätta arbetet i östern med för-
 dublad kraft och den 7de Novbr.
 1885 en kall morgon nedlades
 den sista skenan vid Craigellachie
 i Eagle Passet nära Columbia
 bergskedjan.

Vid utgången af året 1885
 var bolaget, knapt 5 år gammalt
 i besittning af en järnvägssträcka
 af 4315 mil, den längsta genom-
 löpande linje i världen.

Allt eftersom arbetet skred
 framåt följde i dess spår hus,
 byar och städer. Skogarne blefvo
 plöjdt, minor öppnades o. s. v. så
 att för än banan var fulländad
 var trafiken redan stor och icke
 länge härefter var handelsförbin-
 delsen med Europa ju med sjelfva
 Kina och Japan på sin höjdpunkt
 Inom de tre näst påföljande årena
 blef banan-förort med ytterligare
 800 mil järnväg och förbindelse
 punkter mellan Canada och Fören-
 ta staterna blefvo nödvändiga å
 flere orter öst, sålunda lades en
 sträckning från Sulbury till Salt
 st. Marie, der en stor bro (In-
 ternational bridge) satte den i för-
 bindelse med två särskilda järn-
 vägs linjer på andra sidan grän-
 sen.